

Jézus Urunk tanítása

2019. október 4.

Jézus Krisztus Urunk:

{Köszöntöm} a mai napon testvéreimet, akik elfogadtátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre, hogy ismét egyek legyetek a meghívásban és az ünneplésben.

Köszöntöm mindazokat is, akik ma lélekben vannak jelen, és lélekben, imával, szentmisével kísérték el benneteket e mai napon a fájdalom, szenvedés Golgotájára.

A mai nap tanítása nem volt ismeretlen már számotokra, hisz már többször hallottátok az évek folyamán e tanításomat, amely, ugye, arról szól, hogy mikor vágyakozunk valamire, és őszintén, szívből, megnyitottan tudunk imádkozni, akkor az hogyan és miképpen történik meg a meghallgatásban.¹ És Én, Jézus Krisztus Uratok e példabeszéd tanítását úgy adtam tanítványaimnak és a nép sokaságának, és ma nektek, jelenlévőknek, hogy szüntelenül kell imádkozni, és ügyelni, hogy nem elfáradni, abbahagyni, és arra gondolni, hogy: „Ha ma imádkoztam, holnap imádkozom egy felajánló kérésemért, szándékomért, és hogy ha nem történik semmi, hát akkor minek imádkozzam?”

Ugye, ez már a belefáradásnak a jelenléte. A szüntelen imát, azt pedig ne úgy értelmezzétek, hogy azt mondom, se éjjeletek, se nappalotok ne legyen meg az ima nélkül. A szüntelen ima, az azt próbálja számotokra elmondani, hogy minden nap legyen kapcsolatod az imával, a felajánlásoddal, a kérésseddel, a fohászoddal vagy a mérhetetlen háláddal. Hisz ezt is szüntelen imának lehet mondani, s amibe nem belefáradok, hanem szívemből, nyitottan, szeretettel fel tudom ajánlani, el tudom helyezni, és tudok figyelni rá. Mert, ugye, az imának – sokszor és sokszor elmondottam – kegyelme és ereje van, amely felétek árad, hogy betölthessen benneteket, megerősíthessen benneteket, és érezzétek általa a kegyelmeket.

De ez a példabeszéd a szüntelen ima felajánlásában még arról szólt, folytatva a példabeszédet, hogy hogyan is kell értelmezni.

Ugye, van a város, és benne van a bíró, aki hogy beszél és gondolkodik önmagáról?

– Hát Istentől nem félek.

De miért nem félek?

Mert nem ismeri el, hogy van. Éli a kialakított életét.

– Hát embertől nem tartok, hát fölöttük állok!

¹ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Példabeszéd az istentelen bíróról és az özvegyasszonyról* (Lk 18,1–8).

De van egy özvegyasszony is abban a városban, aki nem felejt el a szüntelen való imáját, felajánlását, kérését, fohászatát, amely, ugye, meghallgatásra talál, és bátorságot nyer azzal, hogy elmegy a bíróhoz, és megkéri őt, hogy szolgáltasson neki, ellenszenvével szemben, igazságot.

De a bíró, hát, aki az emberek fölött van, úgy érzi önmaga elképzelésében, hogy már csak ilyent ő nem fog megtenni, nem is hajlik rá, nem is hallgatja meg. De ahogy telik-múlik az idő, és az özvegy, aki nem felejtette el, és nem hagyta abba a szüntelen való felajánló imáját, eljut egészen addig, hogy a bíró gondolkodni kezd:

– Hát ez az özvegyasszony már szinte terhemre van. Mitévő legyek? Talán majd szolgáltatok neki igazságot, nehogy még nekem jöjjön, és megverjen.

Ugye, milyen butaság ez a feltételezés?

Van a bíró, aki mit mondott önmagáról?

– Nem félek Istentől.

De miért nem?

Mert, ugye, nem ismeri el, hogy van.

– Nem tartok az emberektől, mert fölöttük érzem magamat.

Hát akkor pont egy özvegyasszony fog nekimenni?

Ezt úgy értelmezzük, hogy az ima által érezte, hogy valami nincs rendben, de nem tudott mérlegelni. És a mérlegelésben, hát azt volt a legkönnyebb mondania, hogy terhére van már ez az özvegyasszony, és jobb, ha engedelmeskedik kérésében, és igazságot szolgáltat, mert nehogy nekimenjen.

Az özvegyasszony tettelegességig biztos, hogy nem ment volna el. Ő inkább utána ismételtén összetette volna a kezeit, és nekiállt volna szüntelenül imádkozni a felajánló kérésében, amíg a meghallgatás meg nem történik.

Mert, ugye, hogy is mondtam a nép sokaságának?

– Hallottátok az igazságtalan bírót, hogy mit mondott?

Hát nem kell félelmet adni és terjeszteni az embertársaitok felé, hanem a tisztelet és a megbecsülés. Hisz az igazságtalan bíró ezeket mondotta, de amely mögött nem áll senki a kegyelem szeretete jelenlétében.

S ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok hogy is mondom?

– Hát Atyátok nem hallgat meg benneteket, aki ismer, aki lát, hogy ti éjjelnappal szüntelenül imádkoztok, és ha kell, kértek önmagatok számára a felajánlásban? Hogyne hallgatna meg benneteket az Atya!

És siet segíségekre, hogy érezzétek, hogy megtörtént, az ima ereje által, a meghallgatás a segítségnyújtásban. Mert az Atya ismer, lát benneteket, ezért Ő megadja számotokra a segítségnyújtást a felismerés révén, meghallgat benneteket, és szolgáltat nektek igazságot, áraszt nektek szeretetet, örömet, békét a kegyelemben, hogy működjön rajtatok és bennetek, hogy ez által érezzétek, hogy ti is az Atya gyermekei vagytok, és az Isteni Második Személy, Jézus Krisztus Uratok testvérei.

De ennek a tanításnak van egyetlen egy befejező mondata, amely ezt tükrözi, és erre világít fel benneteket is most, a jelenben, ahogy annak idején tanít-

ványaimnak és a nép sokaságának, hogy: Igen, Atyám figyel, ismer és meghallgat, és szolgáltat nektek igazságot. De, ha az Emberfia ismételen eljön, talál-e hitet a Földön?

Ez nagyon fontos, hogy ezen elgondolkozzatok most, a jelenben, mert a jelen azt tudja tükrözni számotokra, hogy fontos, hogy hit legyen a Földön.

Ez a tanítás most szólhat felétek, a mai mindennapjaitokhoz, hogyan és miképpen ismeritek fel e példabeszéd mondanivalóját a szüntelen imában, az éjjel és nappal felajánlásában, felismeritek-e a mondanivalóját az igazságszolgálatban, mert ti nem akartok olyanokká válni, mint az igazságtalan, tehetetlen bíró, de aki magát felbecsülte, ahogy egy másik tanításból most mondhatom nektek, aki magát, ugye, felmagasztalja, azt a Mennyek Országában kicsinek veszik, és aki kicsi itt lent, a Földön, azt majd a Mennyek Országában felemelik.

Tehát fontos, hogy itt, a földi életben, a tanítás szerint, néha jobb, ha úgy érzitek, hogy „kicsik vagyunk, mi ezzel is megelégszünk, ha Hozzád tartozhatunk, Uram, a testvérben, a küldetés követésében, és a kicsiben tudunk hűek lenni, szüntelen való imában éjjel és nappal, és majd, ha kell, és ha ismersz, akkor a Mennyek Országában majd felmagasztalhattok”.

Érdemes elgondolkodni, de különösképpen azon, a jelenben, hogy az Emberfia talál-e hitet a Földön, ha eljön?

Most, a jelenben, nagyon kell figyelni egymásra, egyre többet és többet felajánlani az ima által, és a remény meglegyen bennetek és rajtatok, hogy elhozza számotokra a felismerést, az elfogadást, s ez által a küldetést a mindennapokban, a mindennapokhoz. Hisz a jelenben mindig várjátok, hogy: „Mitévők vagyunk? Hogyan cselekedjünk?”

A mai nap tanításomat adtam felétek, különösképpen az igazságszolgálat, a szüntelen való felajánló imával, a megtapasztalás részében, és hogy törekedni arra a jelenben, hogy ha az Emberfia eljön, valóban találjon hitet a Földön: „Akik Hozzája tartozunk, akik mondhatjuk, hogy testvéreid vagyunk, Uram, mert Te kikerestél minket, mert szükséged volt reánk. És mi ezt úgy háláljuk meg, hogy Hozzád tartozunk, imádkozunk, és a küldetés követésében haladunk Utánad, s elfogadjuk mindazt, amit a felebaráttól és a testvértől vársz, hogy mitévők vagyunk, és hogyan alakítsuk ki e mindennapi életünket, mert mi nem akarunk az igazságtalan bíróhoz tartozni, mi hiszünk az Atyában, akit ő Istennek nevezett, elfogadjuk az embereket a felebaráti, testvéri szeretetben, hogy egyek legyünk a mindennapjainkban. Elfogadjuk a kérést a szüntelen imához, a felajánláshoz, és idővel a meghallgatás kegyelméhez, hogy működhessen rajtunk és bennünk. S akkor örömmel készülünk fel, hogy mi is az Atyától – a meghallgatásunk részében, a felajánlásokban –, biztos, hogy igazságot fog szolgáltatni a segítségnyújtásban. És törekedjünk arra, hogy a jelenben az Isteni Második Személy, az Emberfia valóban találjon hitet a Földön.”

Mert hisz mit szoktam nektek elmondani, már nem egyszer, s nem kétszer az évek folyamán?

Hogy ne azt mondd: „Ó, én már mióta vallásos vagyok! Ó, én gyakorolom a vallásomat!”

Hanem arra törekedjünk, hogy: „Szívünkben jelen van a szeretet, és szeretettel *hitben* követünk, Uram, Jézusom, mert mi *hitben* tartozunk Hozzád a meghívás révén.”

Hisz vallás van sok, és még lehet vallást alakítani, csak nem biztos, hogy azokban a vallásokban Atyám és Én vagy Édesanyám jelen vagyunk-e.

Ezen szintén el lehet gondolkodni az ima révén a felajánló kegyelemben és a meghallgatásában, hogy részesülve a mindennap szeretetének jelenlétével.

Minden testvéremtől a szüntelen való, éjjel-nappali imához csak annyi a kérésem: Önmagából, szeretettel mindenki annyit adjon, amit átértékelve, átélve, szívből és szeretettel tud felajánlani.

Hisz ezt is elmondtam már az évek folyamán, hogy az imát átértékelve, átélve, felajánlva, nem pedig úgy, ahogy mondtam, hogy: „Hát minél gyorsabban csak elmondjam, elmondjam, és nem törődök vele, hogy talán tíz perccel ezelőtt mit is imádkoztam.”

Nem mindig a mennyiség számít, és nem mindenkoron, hanem néha a minőség, a hit által átélt, értékelt, őszinte szeretet felajánlásával a meghallgató kegyelem elfogadása, megbecsülése a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Így a mai napon kiválasztott Mária testvérem által árasztom felétek áldásomat.

A Szentlélek ereje, Fényének sugara áradjon reátok, hogy töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, hogy tudjatok különbséget tenni, hogy ti hogyan és miképpen szeretnétek kialakítani a jelenben a mindennapi életeteket e tanítás által, amiben ma részesültetek.

Ennek reményében áradjon reátok áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme, Fénye, melegsége, sugara áradjon reátok, hogy felismerjétek a tanítás mondanivalóját a küldetés követésében a szüntelen imához, hogy „a mérlegelésben hogyan és miképpen szeretnék tartozni, és hogyan cselekedjek és fogadjam el mindazt, ami által a jelenben a mai tanítás felénk áradt a megtapasztalás szeretete által”.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk.

Jézus Krisztus Urunk:

Feladatot adok számotokra, hisz hamarosan ünneplitek, ahogy a régiekben le volt írva, de tudjátok, Én, Jézus Krisztus Uratok már megadtam számotokra, hogy nem kimondottan Magyarok Nagyasszonya, hanem a Magyarok Királynője, hogy a jelenben hogyan tudtok hinni és bízni a Magyarok Királynőjének segítségnyújtásában, hogyan tudtok Feléje is imádkozni, és kérni Tőle a segítséget, mert a Magyarok Királynője, az Édesanya, az jelen van, az elfogadta

ezt az országot, védőpalástjával megpróbálja védeni a nemzetet. De hogy ez tökéletes legyen, és működhessen, hogy érezzétek a működést, ehhez nektek is tenni és cselekedni kell a mindennapokban, hogy imádkozzatok. Alakítsatok ki imaláncot, és hívjátok a Magyarok Nagyasszonyát – de ahogy Én, Jézus Krisztus Uratok mondom: a Magyarok Királynőjét! –, hogy legyen veletek, hogy érezzétek a működést, a szeretetet, az örömet és a békét, mert szükségetek van e őszinte imára és a működésre. Hisz, ha figyelitek, most sem örömteli teljesen e nemzet helyzete, de még ettől nehezebb is lehet, ha nem érzitek, hogy fontos, hogy a Királynőhöz forduljatok, és Vele együtt imádkozzatok a nemzetért e országban.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!